

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Francisci Tvrriani Societatis Iesv, Aduersùs Magdeburgenses Centuriatores pro Canonibus Apostolorum, & Epistolis Decretalibus Pontificum Apostolicorum, Libri Quinq[ue]

Torres, Francisco de

Coloniae, 1573

VD16 T 1629

Cap. XVIII. Responsio ad alia crimina, quae adhuc in epistolas beati Zephyrini Centuriatores objiciunt, qu[a]e ad historiam illorum temporum pertinent, in quibus errâsse manifestè conuincuntur, & ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-29685

*Qua sint, quae
Magdeb. non
animaduere
terunt, ut lo-
cum Zephyri-
ni repræben-
sum intelli-
gerent.*

Matth. 9.

lorum didicerat. Videntes autem (inquit) ipsi Apostoli messem esse multam, & operarios paucos, rogauerunt Dominum messis, ut mitteret operarios in messem suam. Inde electi sunt ab eis 72. discipuli, quorum typum gerunt presbyteri. Idem rursus dixit in epist. 3. id ipsum, quod Zephyrinus ab eo mutatus est. Sed Magd. cum nec homonymiam verbi, eligendi, nec usum eius intelligerent, neque quid verbum designandi, hoc loco significaret, neque consequentiam rerum aduerterent, neque locos scripturae conferrent, neque traditionem Apostolicam interpretationis curarent, vili sunt sibi aliquid scienter in epistola Zephyrini notare & reprehendere. Sed nos eorum inscitiam retextimus & coarguimus, ne sibi sapientes videantur. Sed fortasse Magd. ut quae diximus, refellant, dicturi sint, quod Dominus dixit. Rogate ergo Dominum messis, ut mittat operarios: non pertinere ad designationem illorum 72. quia prius dicat Lucas. Post haec autem designauit Dominus & alios 72. & postea sequitur, Et dicebat illis: Messis quidem multa, operarij autem pauci, Rogate ergo &c. Quibus respondemus, Matthaeum esse, qui illa loco suo posuit, tunc scilicet, cum vidit Dominus turbas, & misertus est eis, qui erant (inquit) vexati & iacentes, sicut oues non habentes pastorem: & tunc dixit discipulis suis, Messis quidem multa. Rogate ergo &c. Lucas vero suppluit, quod in loco post illa verba Domini Matthaeus praetermiserat, designationem scilicet 72. Quod vero postea addidit Lucas praepostero ordine, (ut saepe Euangelista solent) & dicebat illis, Messis quidem multa &c. recapitulatio est, euangelistis familiaris, qua usus est hic ad continuandum ea, quae Dominus dixit discipulis. Haec autem, Rogate Dominum messis, & quae sequuntur, non dixisse Dominum, postquam designasset 72. significauit idem Lucas, cum dixit, Et dicebat illis, quo verbo imperfecti temporis uti solet euangelista, quando non est idem ordo rerum gestarum & narrationis. Possem hoc, si opus esset, pluribus exemplis demonstrare, quod omnes alioqui, qui attentè & studiosè legunt euangelium, facile obseruare possunt.

*Responsio ad alia crimina, quae adhuc in epistolas beati Zephyrini Cen-
suratores obijciunt, quae ad historiam illorum temporum pertinent: in qui-
bus errasse manifestè conuincuntur, & quomodo Demetrius Alexandria
Episcopus, ex Apostolorum traditione, cuius testis est Synodus Nicena, co-
gnoscere potuit principatum Episcopi Romani. Item responsio de forma gu-
bernationis ecclesiasticae, ex Patriarchis vel primatibus, & Episcopis, quam
tempore Zephyrini fuisse negant: & de tempore, quo datae sunt literae, & ite
responsio ad ea, quae secundum analogiam fidei se aiunt reprehendere: & de
Eusebio, & Hieronymo, & alijs, quos obijciunt, non vidisse epistolas Zephy-
rini, & de cap. Si Romanorum dist. 19. quod in epistolam Zephyrini, immò
in epistolas omnium veterum pontificum, obiecerunt. Cap. 19.*

Sed pergamus ad alia, quæ isti in epistolis Zephyrini notârunt, & quod Apostoli (inquiunt) cum alijs plurimis Episcopis 60. sententias perferunt, inter quas fuerit de priuilegio Romanæ ecclesiæ, loquens fortasse de canonibus Apostolorum: verum in his, vt hodiè habentur, non fit mentio primatus Romanæ ecclesiæ.]

Hactenus Magd. Paulò suprâ responsum est ad hoc, & quemadmodum primatus Romanæ ecclesiæ in canone Apostolorum 34. contineatur, satis demonstratum ijs, qui Euangelio credere volunt: & multo adhuc copiosius in secundo libro defensionis Epistolarum demonstrabitur, idq; testimonio etiam Synodi Nicenæ.

Addunt præterea Magd. Quædam nullas verisimiles occasiones aut circumstantias habent. Sic non est verisimile, tempore Zephyrini Episcopos per Aegyptum ab alijs Episcopis spoliatos esse, vt narrat epist. Zephyrini 2. cum eo tempore ethnici & non Christiani persecutionem exercerent, vt patet ex Eusebio, v. libro, c. 1.]

Hæc isti. Esto, ethnici eo tempore persecutionem exercuerint, vt Magd. dicunt, vt quidem exercebant in ecclesijs Galliæ, vt narrat Eusebius lib. v. c. j. à Magd. citato, & non in ecclesijs Aegypti, vt Magd. narrari sinxerunt, cum in

eo loco ne verbum quidem de Aegyptijs Episcopis. An non potuerunt esse falsi fratres, qui iniquis accusationibus Episcopos pios & catholicos perquererentur: ad quod malum, illud quoq; accedebat, quòd qui eos iudicabât, prius eos ex ecclesijs eiciebant: & bonis spoliabant, quàm eos in iudicio audirent. Dicant, quæso, nobis Magd. cum Paulus inter pericula, quæ sustinuerat, pericula ex falsis fratribus numerat, an pericula illa ex falsis fratribus non erant persecutiones? Esto, Ethnici Episcopos persequerentur, quia erant Christiani, & Christiani populi duces & magistri: an non poterant esse etiã falsi fratres, qui Episcopos, alioqui sanctos, per inuidiam & æmulationem calumniarentur? sicut Apostolus de se in epist. ad Philippen. scripsit, quòd

quidam Christum annũciabant non sincere, (inquit) existimantes pressurã se suscitare vinculis meis: an non erat illa persecutio, & non ab Ethnicis, sed à falsis fratribus? Quid ergò isti in epistolam Zephyrini obijciunt, non esse verisimile, tempore Zephyrini Episcopos per Aegyptum persecutione passos esse ab alijs, quàm ab Ethnicis? Præterea an non conuincit Magd. imprudentissimè hoc in epistolam Zephyrini obiecisse, quòd beatus Ioannes de

illo Diotrephe scripsit, inquiens: Qui amat primatum gerere in eis Diotrephes, non recipit nos: propter hoc, si venero, commoneam eius opera, quæ facit, verbis malignis garriens in nos: & quasi non ei ista sufficiant, nec ipse suscipit fratres: & eos, qui suscipiunt, prohibet; & de ecclesia eicit. An non erat ista persecutio, & quidem nõ ab Ethnico, sed à falso fratre? Quid hîc dicere possunt Magdeburgenses, quorum tenebras & cæcitatem Dominus illuminet. Sequitur alia istorum in epist. 2. Zephyrini criminatio. Et cum eo (inquiunt) tẽpore Demetrius Alexandriæ & alijs ecclesijs p Aegyptũ pfuerit,

non

Magd. non potuerunt pericula ex falsis fratribus tẽpore Pauli ad persecutiones pertinuisse.

2. Cor. II.

Philip. 1.

Ioan. epi. 3.

Quanta sit ignorantia, vel malitia Magd.

cc non est simile vero, quòd eiusmodi epistolam, in qua Romanus Episcopus
 cc scriberet, se curam omnium ecclesiarum à Petro & iure diuino commissam
 cc habere, æquo animo tulisset.]

*Futiles & ri-
 dicula crimi-
 natio Magd.* Haftenus isti. Quid magis futile & ridiculum obijci potuit? interrogemus
 enim Magd. vnde sciant, aut vnde probet, Demetrium Alexandriae Episco-
 pum eius opinionis fuisse, cuius ipsi sunt, scilicet non fuisse Petrum princi-
 pem Apostolorum? neque commissum ei fuisse totius orbis Christiani ouile?
 quod alioqui ecclesia Catholica credit & confitetur: & semper credidit,
 & confessa est. Non tulisset (inquiunt) Demetrius æquo animo, quòd Episcopus
 Romanus, se curam omnium ecclesiarum iure diuino suscepisse, scriberet:
 credo, non tulisset, si Demetrius, Magdeburgensis fuisset & Luteranus.
*Demonstratio principa-
 tus Rom. pòt.
 ex Can. 6.
 Syn. Nic.* Quare probate vos prius, vestratem fuisse: nos enim probamus fuisse
 nostratem, quia Catholicus fuit, vt Eusebius narrat & testatur. Præterea
 cum Synodus Nicena testatur canone 6. antiquam fuisse consuetudinem,
 scilicet à sanctis Apostolis traditâ, quam Synodus ipsa confirmauit, vt Episcopus
 Alexandriae potestatem haberet in Episcopos Aegypti, Lybiae, & Pentapolis,
 quia eiusmodi mos esset Episcopo Romano, satis apertè ijs, qui habent
 aures audiendi, & quibus dat Dominus intellectum, significauit, formam
 potestatis, quam Episcopus Romanus beati Petri principis Apostolorum
 successor, in successores Apostolorum, & in reliquos Episcopos habebat,
 relictam esse ab Apostolis alijs primatibus vel Patriarchis in subiectos.
 Absurdum enim erat, vt Nicena Synodus formam alijs Episcopis proponeret
 eius, qui non esset omnium caput. Quid enim ad illos forma pontifici
 consueta, si Episcoporum Alexandriae & Aegypti, atq; Pentapolis non erat
 caput? Quomodò, inquam, ex consuetudine ac forma pontificis, rationem
 potestatis, quam Episcopus Alexandriae ex antiqua & Apostolica traditione
 in Episcopos Aegypti & Lybiae habebat, Synodus Nicena duceret, nisi
 caput omnium esset pontifex & omnium forma Romani Pontificis consuetudo?
 Verùm, vt sæpè dixi, idèò hæc non intelligunt Magdeburg. quia non
 credunt. Nisi enim crediderint, sicut ait Esaias, non intelligent. Non credunt
 (inquam) Petrum fuisse principem Apostolorum, & eidem vniuersas cuncti
 orbis oues commissas fuisse, eiq; in eadem potestate Episcopum Romanum
 successisse. Reprehendunt deindè ceteriatores, quod in extrema parte
 eiusdem epistolæ 2. scripsit Zephyrinus, inquiens: Ordinationes verò presbyterorum
 & Leuitarum tempore congruo, & multis simul adstantibus celebrate: &
 probabiles ac doctos viros ad hoc opus prouehite.]

2. Tim. 2.

Esa. 7.

*Quam temerariè
 affirmant Magd.
 non opus habuisse
 Aegyptios instructione
 de or.*

Sed videamus, quomodò & qua ratione hæc reprehendunt tanquam non
 conuenientia Zephyrino. Quia (inquiunt) non habebant Aegyptiaci opus
 instructione de ordinandis presbyteris: Nihil aliud attulerunt isti, videntur
 itaque ceteriatores non in Germania, sed in Aegypto illis temporibus nati,
 & cum Aegyptiacis versati, & quantum illi in ecclesiastica disciplina profecissent,
 ad vnguem nouisse, qui nunc affirmant, non opus habuisse Aegyptia-

ptiacos instructione de ordinandis presbyteris. O miseros discipulos, quos talium magistrorum & scriptorum nō pudet & pœnitet. Me certè & pudet, & pœnitet, in his nugis confutandis occupari. Sed quid faciam, cū iubeat Salomon, vt sœpè repetam, quod me sœpè repetere cogunt, respondere talibus contra stultitiam eorum, nè sibi sapientes videantur. Præterea formã, inquit, gubernationis, quæ est in 1. Epist. Zephyrini, non congruere cum ratione illius seculi.]

Quarè verò non congruat, si quis ab eis quærat, dicturi sunt, quia non erant tūc Patriarchæ, vel Primates, quos hic dicit Zephyrinus: & hoc, si quis rursus ab eis quærat, vndè probent, responsuri sunt, non fuisse, quia non legunt. Itaq; non aliter probant, quàm negando. Hoc enim genus tantum pbandi docuit eos eorum propheta Martinus Luterus, & magister Martini diabolus. Nos verò scripturas habemus, quas sancti Apostoli secuti sunt, de nomine patriarchæ, sicut de nomine Episcopi & presbyteri: habemus etiam canonem Apostolorum per manus traditum, & à Clemente Apostolorum discipulo scriptum, in quo *ἡρώδοι* vocantur, quos nunc Metropolitanos dicimus: & eorum autoritas describitur, & prisca consuetudo. Sed de ecclesiasticæ Politicæ forma, quam isti negant, nè eadem repetenda sint, qui plura considerat, legat, quæ proximo sequenti libro defensionis epistolarum scribentur, & inde assumat. Addunt deindè Magdeb. Postremò etiam tempus, quo datæ annotantur, ostendit, à mendaci parùm memore suppositas esse. Nam Zephyrini, Urbani, Sixti, Dionysij, Felicis, Eutyichiani Epistolæ, eos assignatos habet consules, qui vnà nunquàm cōsulatum gesserunt: aut alio tempore vixerunt.]

Ad hunc quoq; locum respondebo, & quidem duobus locis in eodem libro defensionis epistolarum: Idem enim in epistolas secundi seculi obicerunt. ibi leget, qui volet. Vndè facilè intelliget, quàm futile & leue argumentum sit, quod ex fastis consulum, à Magdeburgenfib. parùm aut nihil in ea re exercitatis, petatum est.

Sequitur postea in centuria tertia in Zephyrini epistolas, nè quid (vt dixi) prætermittere aut dissimulare videamur: Porro si ad analogiam fidei cōferantur tum hæ epistolæ, tum earum decreta, insignia mysteria iniquitatis produnt. Zephyrini 2. beato Petro non ab alio quàm ab ipso Domino dictum est, quæcunq; ligaueris &c. Romana ecclesia, & nulla alia, de causis Episcoporum & de controuersijs grauioribus iudicare debet.]

Hoc est mysterium iniquitatis collatū ad analogiam fidei, quod in epistolis Zephyrini isti notârunt. Benè ergò habet, quòd nihil aliud, quod eis ad fidem pertinere videretur, notârunt, vt vel suo testimonio conuincantur, cætera esse catholica. Ad istud verò mysterium ita pauloantè respondi, vt de potestate ligandi & soluendi beato Petro primùm & specialiter data, & quemadmodum inde sequatur, ad potestatem sedis Apostolicæ pertinere causas Episcoporum iudicare, satis, vt opinor, explicauerim: si intelligere

81
dinandis presbyteris, & leuiis.

Quò probent Magd. nō congruisse tēporibus Zeph. formã gubernationis ecclesiasticæ, quæ in eius epist. est.

Quàm futile sit argumentum, ex fastis consulum ad negandum epist. veterū pontific.

*Quo Magde.
sint Antichri-
sti præcurso-
res.*

voluérunt Magd. in quibus potius, tanquam in Antichristi præcursoribus, mysterium Antichristi iam operatur: ipsi enim sunt, qui Christam negant, cum eius Vicarium negant.

*Quo velint
Magd. vidisse
Eusebium oim
scripta & li-
bros, contra
ipsius Eusebii
de se testimo-
nium.*

Postremò, quod obijciunt, nec Eusebium, nec Hieronymum, neq; Damasum, nec alios vetustiores de his epistolis Zephyrini meminisse, si quia Eusebius nò meminit de duabus epistolis, & quidem breuissimis, Zephyrini, eas negare audent, negent similiter integra opera Pantæni magistri Origenis, & Hymenæi, & Narcissi, quæ Eusebius nò vidit, & viderunt alij authores magni nominis, qui de eis meminerunt. Immo ipse idem Eusebius testatur, multos libros multorum ad manus suas non venisse, quo testimonio ipsos Magd. redarguit, qui volût facere, vt omnia omnium scripta nouerit Eusebius, cum se alioqui multa ignorasse testetur. Et beatus Hieronymus multa etiam suo tempore Tertulliani, celeberrimi alioqui scriptoris, opera, quæ nunc habemus, se non vidisse affirmat. Sed de his plura adhuc in extremo volumine dicemus. Illud hoc loco non dissimulabo risu dignû, vt intelligant, qui istos legunt, quàm cæco furore ad reprehendendum, quæ oderunt, ferantur. Vt enim probarent epistolas Cornelij, quas nunc habemus, non esse Cornelij: Nam Eusebius (inquiunt) alius epistolæ Cornelij ad Fabium Antiochenum fragmentum citat, cuius phrasis ab ijs, quæ hodiè Cornelio tribuuntur, toto cælo distat.]

*Quam ridicu-
le phrasim dis-
titiis. Latina
Magd. comparã-
runt ad negã-
dum epistolas
Cornelij Pa-
pe.*

Hæc isti. Qui quia fragmentum epistolæ Cornelij ab Eusebio citatum, latine translatum legerunt, oblitati, Græcè illud scripsisse Eusebium, phrasim Græcam Eusebij cum Latina Cornelij ridiculè compararunt. Quid enim stultius dici potest? iudicent ipsi, & rideant se, si tamè quid phrasis significet, intelligunt, quod mihi quidem videntur non intelligere. Deniquè hunc locum accusationis epistolarum Zephyrini, his verbis concluderunt: Et fuisse semper aliquos, qui has & superioris, & sequentium aliquot seculorum decretales epistolas, à tempore, quo primùm citari cœperunt, pro apocryphis & suppositis habuerunt, eò quòd in codice canonum non haberentur, nec à concilijs generalibus susceptæ & approbatæ vnquam essent, sed tantùm à Romanis, tanquam à suspectis & domesticis testibus, iactarentur, apparet ex Gratiano dist. 16. c. si Romanorum Pont.]

*Quo Magde.
nò intellexe-
runt eo peio-
rem esse erro-
rem, quo ma-
gis est inue-
teratus.
Secundum*

Sic isti sententiam suam contra epistolas decretales veterum Pontificû defendi putant, quia fuerint aliquandò, vt ipsi dicunt, immò demus nos etiã, fuisse semper, qui eas autoritate carere dicerent. Ergò defendant, iam hac ratione non solum suas, sed omnes alias hæreses, quia fuerunt olim, qui easdem aliquandò defenderunt. Qui non aduertunt, eo peiorem esse errorem, quo est magis inueteratus & plurium. Deindè domestici testes, id est, testes in re sua, qui, vt ait Pomponius iuriconsultus in lege x. de testibus, non intelliguntur idonei, existimandi sunt, quicumq; sunt eiusdem ordinis, aut dignitatis, aut professionis: & disciplinæ, cuius is, cui testimonium datur: restat, vt, secundum Magd. neq; miles in causa militis, neq; faber, aut arator

in causa fabri, aut aratoris, neq; presbyter in causa presbyteri, nec Episcopus in causa Episcopi, testis esse possit, si neq; pontifex de epistola alterius pontificis potest testificari. Et quid hoc stultius, aut absurdius dici potest? & cum scriptura diuina dicat, testis fidelis non mentitur: quid iniquius, quam sanctissimos pont. & martyres, de infidelitate & mendacio damnare? Illos vero, quos Magd. dicunt, negasse auctoritatem epistolarum priscorum pontificum, quia non essent in codice canonum, quam grauius & vehementer Nicolaus primus testimonijs pontificum sanctissimorum confutauit Gelasij, & magni Leonis, quorum epistolas non negant isti, licet deprauatas esse fingant, intelligi potest ex illo ipso cap. si Romanorum pont. apud Gratianum dist. 19. quod iisdem Magd. in epistolas Zephyrini, immo in omnes veterum pontificum epistolas obiecerunt, vel dicam potius, contra se obseruauerunt, vt suo iudicio, vetere prouerbio, perirent: & tanquam noui Sauls aut Abimelechitæ, in gladios ab armigeris suis eductos irruerent. Hoc vero caput dist. 19. ab istis productum, quia ad defensionem omnium epistolarum priscorum pont. quas isti negant, mirificè valet, in extrema parte quinti voluminis defensionis earum, recitabo: quod totâ causam nemo neq; vehementius, neq; grauius, nec eruditius, quam Nicolaus, perorare potuisset, neque Magdeburgenses ipsos valentiùs refellere.

Quomodo ipsa epistola Zephyrini conuincat, antiquiores esse has epistolas Hieronymi ætate, id est, ante annos mille ducentos & amplius scriptas esse, & quò in his epistolis tantæ antiquitatis Canon apost. 74. citetur. Ca. 19.

VT autem hæ Zephyrini epistolæ apud Magd. velint, nolint, si non ad auctoritatem, ad antiquitatem saltem valere debeant, fuisse scriptas ante interpretationem Hieronymi veteris testamēti, testimonio clarissimo est, quod nullo ingenio eludi queat, quòd qui has epistolas post tempora Hieronymi reperit, & in publicum emisit, pro interpretatione 70. qua Zephyrinus vsus est, interpretationem Hieronymi posuit & substituit. Qui quidem, siue fictas reperisset, & Zephyrino falso attributas, siue ipse idem eas finxisset, & pontifici Zephyrino apposuisset, cuius eas haberi voluisset, profectò necesse erat, vt interpretatione 70. qui ante ætatem Zephyrini fuerant, vsus esset: non autem Hieronymi, quem Zephyrinus nōsse nō potuit: quis hoc dubitet, nisi qui omni prorsus iudicio & ratione careat? sed, quia non est veritus, nè propter interpretationem Hieronymi non tribueretur Zephyrino antiquissimo pontifici epistolæ istæ, non dubitauit eam in locum interpretationis 70. substituere, quòd esset eo tempore, cum hæ epistolæ apparuerunt, in vsu & consuetudine ecclesiarum. Sed doceamus hoc, quòd fortasse Magd. negaturi sunt, fuisse scilicet vsum interpretatione 70. auctorè harum epistolarum, siue Zephyrinum, vt nos affirmamus, & vniuersa profitetur ecclesia, siue alium, vt Magd. somniant, quem necesse est, antiquiorè Hieron. fuisse, testimoniù ergò Esaię in epif. 2. Zephyrini citatù, Audite me, *Esai. 51.*

L 2 qui